

Janka: Dobrý den setkáváme se u rozhovoru o HaDivadle. Chodíte ráda do HaDivadla?

Respondentka: Velmi.

J: Jak často tam chodíte?

R: Snažím se minimálně jednou za měsíc. Takže spíše vícekrát, tak dvakrát.

J: A proč právě HaDivadlo?

R: Je mi nejbližší svou dramaturgií, tématy her, scénografií

J: Je i jiné divadlo, které je Vám tak blízké?

R: Tady v Brně?

J: Nemusí být.

R: Tak určitě... Já jsem z Liberce, takže určitě Švandovo divadlo, to je mi hodně blízké. A tady v Brně to bývala Husa na provázku, ale v současné době už není.

J: A proč už ne?

R: Připadá mi, že se tam nějak... Změnila dramaturgie a... Nějak už...

J: To není ono?

R: No... Už mě to neoslovuje tolik, jako dřív.

J: A to divadlo v Liberci byste dokázala nějak porovnat s HaDivadlem?

R: Mají společné hlavně to, že... Já mám ráda prázdnou scénu. S minimem věcí. V Huse je přeplněno, to já těžko snáším, HaDivadlo toho má málo, právě jako to liberecké, takže v tom to je... A hlavně v tom libereckém teď začaly vznikat nové projekty, jsou tam mladí herci, jako právě tady v HaDivadle. Berou si ty současné autory.

J: Takže je to kvůli současnému repertoáru.

R: Také.

J: Chodíte i na klasiku?

R: Určitě určitě. Teď v poslední době jsem byla jenom na klasice. Ale ... Ono sice je zajímavé vidět Hamleta ve třech různých divadlech, ale přece jenom ta současná scéna, která tvoří pro současné lidi má něco do sebe.

J: A co jste viděla v HaDivadle?

R: Naposledy jsem viděla Be happy, což se mi tedy výrazně nelíbilo.

J: Proč?

R: Mně připadá, že to vůbec neodpovídá popisu v programu, ta hra mi přišla neucelená, vůbec nevím, co tím chtěl básník říct...

J: Takže než jdete na představení pročítáte si i nějaké brožury...

R: Určitě.

J: A recenze?

R: Recenze ani ne, na divadle. Já si ráda udělám názor sama.

J: A ještě se zeptám, co Vás naopak tady oslovilo?

R: V poslední době Holubi a Jsem kraftwerk. To mě úplně nadchlo. Ti Holubi ještě o něco víc než Kraftwerk.

J: A co byste na nich dokázala vyzdvihnout?

R: Na těch Holubech? Hlavně scénu. Ta byla zaplněná postavami, které byly úplně výborně archetypální, skvěle symbolické... A těmi kostýmy se to úplně skvěle podtrhlo. A taky ten humor, který byl aktuální. Tak nějak to vycházelo z těch klasických italských komedií.

J: Commedia dell'arte.

R: Ano.

J: Chodíte i do jiných divadel zde v Brně?

R: Ano.

J: A kam?

R: Husa, občas Divadlo u stolu, potom jsem byla v "Mahence", v Janáčkově a pak taková ta menší, ne kamenná divadla... Třeba Malé divadlo kjógenu, to je zajímavé.

J: Ano, to je. A ti mají představení všude možně.

R: Ano, to ano, jak říkám, není to kamenné divadlo.

J: A mohu se zeptat jak byste srovnala Národní nebo Městské divadlo s HaDivadlem? Proč chodíte raději do HaDivadla?

R: Je to takové alternativnější. Já mám trošku problém chodit do těch velkých divadel. Je to takové zkosnatělé, ta dramaturgie, ten výběr her... Je to pro mě něčím až odpudivé. Když jsem tam něco viděla, tak jsem z toho nebyla vyloženě uchvácená...

J: A kdy naposledy jste tam byla?

R: Tak naposledy... Já už jsem tam dlouho nebyla, nemám moc času a když už ho mám, tak jdu radši tam...

J: Kde je to jisté...

R: No... (smích) Naposledy sem ale viděla Past na myši. A to se mi zrovna líbilo, ta hra byla taková správně střelená, ale jinak... Asi si ani nevzpomenu, co jsem tam viděla, neviděla, moc to ve mně nezanechalo žádný dojem...

J: A jaké představení ve Vás zanechalo dojmy? A nemusí to být z HaDivadla.

R: To byli asi ti Holubi a Kraftwerk, ten mi připadal hodně atmosférický... A potom... Pak ten liberecký Hamlet, narozdíl od toho "provázkového" a... Já jsem teď byla víc v Liberci než tady... Tak nevím, jestli Vás to zajímá, nebo ne. Tam právě mladí herci vytvářeli svá představení a udělali festival jenom z těch svých představení, což bylo boží. Oni to mají ty hry hodně zahraniční, je tam dost erotiky, vulgarismů a tak... Ale byl tam aplaus ve stoje, což jsem nezažila u velkého divadla, plného mladých lidí. Obzvlášť jedno představení si to zasloužilo... To bylo... Já si vždycky zapamatuju jenom ten pocit z toho, vždycky zapomenu ten název.

J: (smích) To nevadí.

R: No tak prostě tohle představení.

J: Ono také hodně záleží na tom, jestli jsou to mladí nebo starší herci, ti mladší už asi mají jiný směr.

R: To je ono, že v HaDivadle jsou mladí herci.

J: A vybírate si představení i podle herců?

R: Ano, ale spíš obráceně - ne že bych měla oblíbené, mám neoblíbené.

J: Například?

R: Například z HaDivadla paní Pekovou, která hrála hlavní roli v tom Be happy, což asi také zapříčinilo to, že se mi představení nelíbilo.

J: Takže si nejdřív zjistíte kdo tam nehraje, a podle toho tam jdete.

R: No ne že bych nešla. Na to Be happy jsem šla, i když jsem věděla že tam hraje, ale je to takové...

J: Že jste opatrná.

R: No. Ono je to tak, že já ten herecký soubor moc nestuduji, ale třeba později, když do toho divadla už chodím častěji, tak sice nevím, jak se jmenují ti dobří herci, ale když je na začátku představení uvidím, tak si říkám, "jo super".

J: A chodíte na představení sama, nebo s někým, s kamarády?

R: Většinou s přítelem nebo se spolužáky. Sama jsem v divadle dlouho nebyla.

J: A vybírate představení spolu nebo...

R: Ano, to většinou ano.

J: Máte většinou názor na představení stejný nebo se liší?

R: Většinou se liší.

J: Hodně?

R: Jak u čeho, ale většinou... Pokud budu mluvit o tom příteli, tak tam to většinou ztroskotá už na tom, že třeba nejdeme na tu hru spolu vůbec. Na začátku si řekneme 'ne, to mě nezajímá, ne tam nechci', takže se názorově rozdělíme rovnou. Když už tedy na nějakou hru

jdeme, tak se v něčem shodneme, málokdy se stane že by to bylo názorově diametrálně odlišné, to ne – jako “Ano, mně se to líbilo strašně; Mně se to nelíbilo vůbec.”

J: A co za výhrady říkají kamarádi... V čem se liší ty Vaše názory od jejich, ve scéně, v hudbě, ve výkonech herců...

R: Těžko říct, je v tom ten jakoby hlubší smysl. Občas se jednomu líbí scéna, druhému ne, hudbu asi úplně neřešíme, pokud není nějakým způsobem důležitá, to záleží na spoustě věcí, hra od hry...

J: Byla jste i na představení, které Vás velmi nebavilo?

R: Tady v HaDivadle?

J: Obecně.

R: Dobře... Třeba to Be happy... Kdyby to mělo přestávku, tak odejdu.

J: Odešla byste?

R: Jo... I když já nevím, co bych udělala, to se lehko řekne. Třeba když jsem byla v Huse na Hordubalovi, tak mě ta první půlka strašně nebavila, ale ta druhá... Ony spolu ty půlky moc nesouvisely, takže to asi bylo také tím, ale... Já bych asi doufala, že se tohle taky zlepší, takže bych asi zůstala, ale... Hodně mě to nebavilo.

J: A proč byste nedokázala odejít? Spíše by byly důvody konvence, nebo...

R: Tak já bych spíš byla zvědavá, jestli se to neotočí. Takže to není ani tak o konvenci, tu nějak moc neřeším, ale moc často se nestává, že mě hra nebaví, mívám to většinou u filmů, protože mě nedokážou tak vtáhnout, jako divadlo. V divadle se nekoukám na hodinky.

J: Takže do divadla chodíte raději, než do kina.

R: Určitě, divadlo mám na prvním místě.

J: Další otázkou je, zda sledujete herce daného divadla i v jiných divadlech.

R: Jako že bych za nimi cíleně někam šla?

J: Ano.

R: Tak to ne. Stane se, že se mi někdo hodně líbí, ale že bych jela na hru do jiného divadla... To ne.

J: Jako byste definovala normálního, průměrného diváka HaDivadla?

R: Tak... Spíš mladší než starší. Určitě s touhou objevovat něco nového, člověk, který se nebojí experimentovat, hodně otevřený... Nevím, asi nějak takhle.

J: A co se týče oblečení?

R: Oblečení? No, to je takové... Já s tím hodně bojuji v divadlech, jdu slušně oblečená, ať je jakkoliv malé nebo velké... Ale abych šla do HaDivadla ve večerní róbě, to ne. V džínách bych taky nešla, ale je to složitě. Jasně, je to věc těch lidí, na druhou stranu jsou v tom určité konvence. A nemyslím si, že by byl takový problém si jeden večer nevzít džínů. Na druhou stranu jsou lidi, co v džínách a v mikině vypadají líp. Co po nich chtějí.

J: A vaši kamarádi chodí s Vámi slušně oblečení?

R: Většinou ano. I když, když jsme ještě byli v prváku, chodili jsme třeba rovnou ze školy, takže to nebylo tak slavnostní... Ale nevím, já asi nemám moc takových známých, kteří by chodili ve sportovním, takže... Ale pořád je to lepší, než u nějakých jiných návštěvníků.

J: Říkala jste, že divák HaDivadla by měl mít určitý smysl pro experimentování? Myslíte si, že hry v HaDivadle jsou až tak experimentální?

R: Hm... Tak oproti třeba “Mahence”...

J: No jistě...

(obě smích)

R: Takže spíš v tomhle smyslu. Že by bylo nějak hodně experimentální, to není, určitě je méně, než třeba Husa. HaDivadlo je sice nápadité, protože člověk u těch her musí opravdu dávat pozor a vnímat je, ale pořád tam nehrozí tak často, že by to člověk vůbec nepochopil.

J: Což hrozí kde?

R: No v Huse. Tam je spousta věcí taková... Já nevím co mám sledovat na jevišti a jsem z toho taková nesvá. Hrozně mě to ruší. Většinou to tam moc “nepoberu”.

J: Též si myslím, že Husa má skutečně mnoho věcí na jevišti. Takže si všímáte i scény?

R: Určitě, určitě.

J: Máte radši scénu spíše prázdnou - co se týče herců, máte radši, když je herec sám, nebo mnoho herců...

R: To je mi jedno, ale musí to být dobrý herec, když má být sám. To neutáhne každý. Například jsem byla v divadle U stolu, nevzpomenu si teď na čem, hrála tam Bučková a herec, kterého jsem předtím nikde neviděla. Hráli tam jen oni dva a bylo to úplně skvělé. Protože oba – a hlavně ten herec – ten hraje i v Příliš hlučné samotě, tak... To je zrovna jeden z těch, co mě tak zaujal, že když ho někde uvidím, tak si řeknu, “jo to je dobré”. Úplně bez problémů si to utáhli ve dvou.

J: Jasné. Takže jste si všimla té herečky HaDivadla i jinde.

R: Ano.

J: A všímáte si při představení i hudby, nebo nějakých rušivých elementů?

R: Tak hudba... Na hudbu jsem si ještě neudělala tak úplně názor. Jestli by měla spíše jen doplňovat, nebo co. Je to zase představení od představení, většinou pro mě hudba není tím nejdůležitějším. Ale jsou zase představení, kde mě hudba hodně zaujala a opravdu se mi líbila. A co bylo to druhé?

J: Rušivé elementy. Například jestli Vám vadí, když se někdo směje na představení, když se nesmějete Vy, a podobně...

R: Myslíte ostatní diváky. No já říkám, že mám talent na to potkat debily, takže zásadně ten, kdo se směje často, nebo mluví, sedí za mnou, přede mnou nebo vedle mě. Takže mně to vadí hodně ty rušivé elementy. S tím smíchem – každému připadá vtipné něco jiného – to je ještě dobré. Ale to mluvení během představení mi vadí hodně, i často ty lidi okřikuju.

J: Dokázala byste například kvůli nim odejít?

R: Ne, to ne. To spíš bych přinutila odejít je. (smích) Vždycky jim dám šanci, jestli je to nepřejde, a pak třeba udělám “pššt”. Ale že bych kvůli nim odešla – to ne.

J: A proč si myslíte že to dělají?

R: To je zvláštní otázka. Někdo si potřebuje sdělovat dojmy během toho představení – ten hrál pěkně a tak, to je hajzl, fuj co to udělal. Někdo to má takhle, někdo, třeba moji kamarádi, ti nechtějí o hře mluvit vůbec. Já si zas ráda o té hře promluvíím potom, ale třeba někde na skleničce vína nebo tak. Chápu, že někdo to má tak, že si o tom potřebuje promluvit teď hned, já to tak mám doma u televize, ale tam to nikoho neruší.

J: Takže nemluvíte o hře hned po představení.

R: To ano, ale radši si jdu někam sednout, nechám tu hru doznít a zároveň ji rozebírám.

J: Takže pro Vás divadelní představení znamená i posezení s kamarády?

R: Určitě. To je podle mě jedna z hlavních věcí, ke kterým kultura má sloužit. Že se lidé setkávají.

J: Kromě divadla navštěvujete i jiné kulturní instituce, jako například kino, muzeum a podobně?

R: Všechno. Já jsem takový kulturní člověk. (smích)

J: A co vás tak nejvíce zajímá, kromě divadla?

R: Tak kromě divadla mě hodně zajímá literatura, ale nechodím na žádná autorská čtení a podobně. To mě irituje. Já si ráda tu knížku čtu sama a vykládám si ji jak já chci. To mě pak už nezajímá, co tím myslel spisovatel. Ale jinak spíše ty galerie. Na koncerty chodím poměrně minimálně, je tam větší koncentrace debilů. (smích) Vždycky tam mám nějaký hrozný zážitek. Asi nejradyji mám galerie. A filmy. Doma i v kině. Ale spíš v kině, protože doma nedokážu u sledování nědělat nic jiného a neumím se na to tak soustředit. Takže jdu radši do kina, když si chci nějaký film opravdu užít. Nebo ho vidět v dobré kvalitě.

J: A když jdete do kina, či divadla na nějakou inscenaci nebo film, přečtete si k tomu knižní předlohu, než na to jdete, nebo jdete nejdříve na představení/ film a pak si teprve přečtete knihu? Když ji čtete?

R: No, to záleží. Když si přečtu tu knížku, nelíbí se a zjistím, že je podle ní nějaká inscenace nebo film, tak se na to ze zvědavosti kouknu. Pokud jdu do divadla, hrozně se mi to líbí a zjistím, že je podle toho knížka nebo film, tak se na to taky kouknu. Ale že bych si řekla “aha, jdu dneska večer na Zkrocení zlé ženy, tak si sednu a přečtu si Zkrocení zlé ženy, abych věděla, o čem to je”, tak to ne.

J: Jak byste charakterizovala herce HaDivadla? Jací jsou ti herci podle vás? Nebo jací by měli být, kdyby člověk chtěl být hercem HaDivadla?

R: Tak určitě by měl mít smysl pro humor, nebrat se nijak vážně. A být originální osobnost. V něčem, ať už je to vzhled, tón hlasu, postava, cokoliv. Většinou se setkávám s tím, že každý má v HaDivadle někoho, koho opravdu nemá rád, a je to, myslím, právě kvůli té výraznosti. U každého se najde něco, co někomu bude lézt na nervy. Mně třeba leze na nervy ten přehnaný patos, co má paní Peková. Pak vím, že někomu vadí ta... Bučková.

J: A myslíte, že v Brně je nějaké divadlo, které je nad HaDivadlem, které ho převyšuje? Myslím těmi herci?

R: Asi ne. U těch velkých divadel určitě vůbec a třeba u té Husy těžko říct. Tam mi už připadají všichni takoví stejní.

J: A co to Divadlo u stolu například?

R: Tam jsem byla hrozně malinko a to nedokážu porovnat. A byla tam Bučková z HaDivadla. Ti herci tak přebíhají ze souboru do souboru... Co se týče toho hereckého souboru, tak je HaDivadlo opravdu vysoko.

J: A je tam něco co se Vám zdá slabší?

R: Tak určitě by se místy něco našlo. Hry jsou, myslím dobře namíchané, i když by mohlo být více klasiky. To by mě zajímalo. Prostory jsou taky fajn. Mají, myslím, málo těch doprovodných akcí. A taky, mě napadlo, by bylo možná dobré dát prostor menším divadlům. Jako pronájem. Že by třeba jednou do měsíce hrál soubor nějakého mladšího divadla. Klidně také něco takového experimentálního.

J: Myslíte, že až nebudete studovat, tak nebudete chodit do divadla tak často, jako doted’?

R: No určitě to nebude tak často, jako doted’, budu si určitě víc vybírat. Budu navštěvovat ta divadla, u nichž jsem si jistá kvalitou. Teď třeba jdu na operu, protože to je za dvacku, ale že bych za to dala čtyři sta, to asi ne.

J: Tak děkuji za rozhovor.

R: Není zač.